4212

PREMIADA EN LO CERTAMEN HUMORÍSTICH-CASULA
D' AQUEST ANY

CELEBRAT EN LA SOCIETAT

NIU-GUERRER

ERRAR DE UN PUNT

Joguina comica-lírica en un acte y en vers
lletra de los senyors

D. A. MIRABENT Y D. M. MESTRES

MÚSICA
DE

D. JOSEPH VENTURA

Estrenada ab extraordinari éxit, en dita Societat
la nit del 2 de Octubre de 1887

ARXIU DRAMATICH-MUSICAL
Boters, 7 y 9, 4.°
BARCELONA
1887

ERRAR DE UN PUNT

JOGUINA CÓMICA-LÍRICA EN UN ACTE
Y EN VERS, LLETRA DE
LOS SENYORS

D. ANTON MIRABENT Y D. MODEST MESTRES

MUSICA DE

D. JOSEPH VENTURA

Estrenada ab extraordinari éxit en la Societat NIU-GUERRER, la nit del 2 de Octubre de 1887.

BARCELONA

—

IMPRENTA DE CRISTÓFOL MIRÓ
ELISABETS. NÚMERO 11
1887.

AL LLOREJAT POETA

DISTINGIT AUTOR DRAMÁTICH

Y BENVOLGUT AMÍCH

D. CONRAT ROURE

Dedican aquesta joguina

Los Autors.

Barcelona, 2 Octubre, 1887.

Personatjes

Consuelo, filla de
D. Ramon
Lluis
Carlos
Pascual, criat

Epoca d' are y sempre

Aquesta obra es propietat dels autors.
L' únich encarregat dels drets de representació es Don Angel Guix director del Arxiu-Dramátich Musical y sos representants de fora.
Queda fet lo depósit que marca la lley.

ACTE ÚNICH

L' escena representa una sala ben amoblada, una taula de centro ab solfas, cadiras, sofá, un armari ab llibres y piano etc. porta al foro y dos a cada dreta y esquerra del espectador. Al aixecarse 'l teló, surt Pascual espolsant.

ESCENA PRIMERA

PASCUAL, sol.

—Música.—

No hi ha vida mes felissa
que la vida de 'l criat,
ell fa tot lo que li sembla
quant l' amo no es al devant
y si algun dia 'l vigilan,
com que es prou espabilat,
escombra, espolsa ó respalla,
tan sols per dissimular,
ziz, zaz, ziz, zaz, *(fentho)*
fent amunt y avall fa feyna,
ziz, zaz, ziz, zaz,
tan sols per dissimular

—Parlant—

May acaba d' estar neta,
ditxosa casa, ni ha un feix;
entre la casa y los amos
ja he agafat mitj mareig.
Don Ramon, home de ciencia,
y músich, segons se veu, *(senyalant lo piano y solfas)*
ha compost una gran obra
pr' aquell cap de pardalets

671339

de Consuelo, ¡quina noya!
res, una polla del temps...
(*Repentí.*)
pero 'm xafan la guitarra;
jo que tinch un negociet
entre mans, que Deu n' hi dó,
que puch fermi alguns quartets;
hi ha dos joves que si poden
entrá aquí pel sol intent
de poguer conquistá á n'ella,
me farán un regalet;
mes com qu'ella es tant esquerpa,
crech que may ho lograrem.
Pero en fi un dia ó altre...
S'acosta algú, tornaré
á espolsá aixó una miqueta,
sols faig feyna al devant d'ells.
Ah! Es D. Ramon que ve ab solfas;
já estich cansat de solfeig.
(*Torna á espolsar.*)

ESCENA II.

Dit, y don RAMON llegint una carta.

RAM. Desgracia sobre desgracia!
(*acabant de llegir*)
aixó si que m' ha atragat,
(*romanticisme*)
jo qu'esperava tan prompte
sé á n'aquell preciós instant
de realizar mos desitjos,
trobarme ara en aquet cas!
Vaja, n'hi ha per ferirse
(*Dexant d'espolsar.*)
PASC. Que li passa?
RAM. Un cas estrany
PASC. (Aixó si que no son solfas;
nada, avuy m' he equivocat.)
RAM. Tu ja sabs que dins pochs dias,
se m'habia d' estrenar
l' obra que vareig compondre
per la Consuelo.
PASC. Cabal.
RAM. Donchs lo que tant jo esperava,
no pot ser.
PASC. Y aixó?
RAM. Veurás.
Lo desempenyo de l' obra
lo tenia jo confiat
á dos joves, que de música
junts los vareig ensenyar.

Tenintla ja estudiada.
despres que tants mal de caps
va costarme 'l felshi apeudrer,
¡paf! me surt tot capjirat.
L' un m' escriu, que per desgracias
de familia, deu anar
á la terra d' hont es fill
sense perdre ni un instant;
que te d' arreglá úns assumptos
d' interessos, ¡ves que tal!
y l'altre, si be es desgracia
lo qu' ab ell li ha passat,
encara tinch esperansas...
diu qu'está ronch.

PASC. No es estrany.

RAM. Ara vejas si es prou pega. (*Trist*)

PASC. Ja ho crech, home.

RAM. Que hi farás!

PASC. (Calla, que la cosa marxa; (*Pausa*)
si jo'm sabés enginyá
de fer vení aqui á aquells dos
á mitjas escusas, aviat
tocaria algun quartet.)

RAM. Ves ara jo com ho faig
perqué se m' estreni l' obra!

PASC. (Ara es l' ocasió Pascual.)

RAM. Qui l'apren en tants pochs dias,
tan dificil que es!

PASC. Qui sab? (*Resolut*)

RAM. Que vols dir? (*Ab interés*)

PASC. Res, que jo encare
podré trobarli cantants
(Embolica que fá fort,
veurem lo que'n sortirá.)

RAM. De debó? Digas, esplícat. (*Ab alegria*)
vols dir que será vritat?
digam qui son, digaho promte
y 'ls anirás á buscá

PASC. (Aixó es lo que jo volia.) (*Content*)
Quan jo estava de criat
á casa don Joan Parera,
mestre de música...

RAM. Avant.

PASC. Venian alli dos joves
qu' aprenian de cantar,
l' un tenor, l'altra barítono...
es dir barítono.,. baix:
quan cantavan, tremolavan
los sostres y enrajolats;
(*Ponderant*)
¡quinas veus! may en ma vida
n'he sentit altres d' iguals...

(ni tampoch de mes dolentas)
jo, hi estava electrizat;
ves, fins me queya la baba
quant ells cantavan.
(*Estussiasmantse.*)

RAM. Caram!

PASC. Jo vaig buscarhi franquesa,
y á n'ells tan los va agradá
lo meu carácter, que prompte
van tenir ab mi amistat,
ab aixó, si 'ls demanava
per un favor especial,
que tots dos s'encarraguessen
d'aquells papers importants
de la seva obra, de fixo
que ho farian sens tardar;
si vol qu'ho probi.
(*Rápit*)

RAM. Corriente,
ves á parlarlos del cas;
y digals que si podian
arribarse, mes aviat
podrém enténdrens...

PASC. Sens dupte.
(Ja tinch realizat lo plan;
la qüestió es qu' aquells vingan,
un cop sigan dins, ells ray
prou sabrán com arreglarse;
ja son prou espabilats.)
(*S' en vá*)

ESCENA III.

RAMON sol, satisfet.

RAM. Vaja, d' aquesta manera
tot molt be m'ha de marxá,
y á n' en Pascual se deurá
l' ovació gran que m'espera.
Per fi arribará 'l gran dia
de fer complert lo meu goig;
jo crech que'm tornaré boig...
ni sè 'l que'm faig d' alegria...
Ja 'm sembla sentí 'l tenor
ab veu prima y entristida...
(*cantant y fent ademan.*)
«Senyora, vos sou ma vida,
puig que os aymo ab tot lo cor,»
y ella aquell tros de fermata
quan ell la te de matá

que ab un arranque diu ¡¡Ah!!
(fent lo trágich)
aixó, al públich arrebata.
(Aquet parlament, lo dirá content y fent l'ademan que lo vers indiqui, surtint Consuelo qu' al véurel d' aquell modo, diu.)

ESCENA IV.

RAMON y CONSUELO.

CON. Ay papá, qu'estás content
RAM. Com no tinch d' estarho, filla,
si avuy tot be de perilla
per secundá 'l nostre intent,
CON. Sobres de l' obra?
RAM. En Pascual
diu me portará cantants,
y un cop fets los nostres plans,
podrás lluhí lo teu caudal
de veu, que ni cap canari.
CON. Donchs, s'ha pogut arreglá?... *(Contenta)*
Y aixó? Com ha estat, papá?
RAM. No ho se, y no vuy pensarhi, *(Duptant.)*
que encare pot esbullarse,
CON. No 'n parlém mes, jo ho sabré.
RAM. Ara, sabs lo qu'hem de fé?
l'ária que ha de repassarse,
que no n'estás prou segura.
CON. Y si la sé de memoria.
RAM. No hi fa res, es per la gloria
que ha de darte.
CON. Ja m' apura.
(Agafa la solfa de sobre la taula ó piano.)
Vaja, tornemla á cantá,
RAM. Oido, un compás d' espera.
Ah, y ves aquesta corxera
de sosteniria.
CON. Oh ja, ja.

—Música—

CON. Ahont, ahont ets ma vida
que sola en llontanansa
ne perdo l' esperansa
per dissort,
no sents que á n'aquí 't crida
la veu de qui t'anyora
aquella que t' adora
de tot cor,

* Contesta, ma vida,
contesta per Deu,
ó be de tristesa
per tu 'm moriré.

—

No sents, no sents la queixa
que llensa ja entristida;
tu alentas sols la vida
de eix amor
no matis á qui 't deixa
gosar ab sa agonia,
puig que s' atansa 'l dia
de ma mort.

—

Contesta, ma vida,
contesta per Deu,
ó be de tristesa
per tú 'm moriré.

—

—Parlant—

RAM. (*Que ha anat entussiasmantse per graus*)
Bravo noya, aixó va bé;
sols falta per se acabada,
que aquesta nota aguantada
fins á la pausa...
CON. Ho faré.
RAM. Ara esperem aquells dos
que ja trigan á venir.
y 'm convindria surtir
per veure 'l senyó Monrós
sobre l'orquesta.
CON. Corrent,
si venen, ja 'ls diré jo,
que per una ocupació
has'gut de sortí un moment
RAM. Los esperaré una mica
que encare tinch temps, no massa,
(*Mirant lo rellotje*)
Sort que'n Monrós te catxassa...
CON. Me vols dir que significa (*Ab intenció*)
tantas visitas que hi fas?
RAM. Es... per l'orquesta. (*No sabent que dir*)
CON. M'ho penso,
mes, jo á sospitar comenso...
RAM. (*No dexantla acabar*)
Mes endevant, ja ho sabrás.
CON. Jo conech lo teu intent, (*Ab sorna*)
hi há una tramoya aneu drets;
sembla que d'aquets secrets
sortirá algun casament.
RAM. (*Després de lluitar*)
Vamos, ho has endevinat.
CON. Me vols dir qui son los dos? (*Ab interés*)

RAM. L' un es lo senyó Monrós
qu'está molt enamorat
d' una noya molt hermosa.

CON. Com se diu? perqué ja anhelo
sapiguerlo.

RAM. 'S diu Consuelo
(*Senyalant á n'ella*)
y la fará molt ditxosa.
Viurás com una marquesa.

CON. Qui no posa estimació
a un home que's tan bó
(*Senyalant dinés.*)
y l' ofega la riquesa?

RAM. Es clá, fora iniquitat
pensar d' un altra manera.
M'en vaig, ja no tinch espera
de dirli lo qu' hem parlat.
Si venen aquell parell
que s'aguardin una estona.

CON. ¿No tardarás molt?..

RAM. No, dona,
(ja vol sabé 'l que digui ell.)
(*Se'n va.*)

ESCENA V.

CONSUELO, sola, pensativa

CON. Si, si, no'ns hi pensem mes,
vagi 'l casament avant,
y que digan lo que vulgan
las que m' hagian de notar
si m' he casat ab un vell
solsament per vanitat:
y després, aixó es costum,
quantas no s' en trobarán
qu'han fet lo que jo faré
perqué las van tentá 'ls rals;
pero no es tant vell com sembla,
¿que deu tení? uns cinquant' anys:
no hi fa ré, estich decidida,
á dá aquet gust al papá.
(*Trucan*)
Trúcan. Pepa, vaji á obrí.
que ha hagut de sortí 'n Pascual.

ESCENA VI.

Dita y LLUISET, molt elegant y tímit.

—Música—

LLUI. Si permís me dona

CON. (Ja hi há aquí un dels dos.)
Es a casa seva,
LLUI. Gracias pel favor.
Jo vinch, senyoreta...
CON. Be m' ho penso prou.
LLUI. Ah! donchs si s'ho pensa...
(Deu meu que curt só.)

—

LLUISET.

Que parat me quedo
no puch dirli res,
vaja, qu'ara'm sembla
que faig mal papé.

—

De tant que l' estimo,
lo meu cor glateix;
busco una sortida
per quedar'hi bé;
ella veig que 'm guaita,
y ab aquells ullets
m'entra fins à l'ánima...
y no puch dir rés.

—

CONSUELO.

Que parat se queda
no sab dirme res
vaja, qu' aquet jove
fa molt mal papé.

—

Jo no sé que pensi
d' aquet senyoret;
perqué 'm guaita y calla
y 's queda tot fret;
si acas es artista,
disimula bé.
perqué tots los cómichs
fan altre papé.

—

Duo

La veig tan bonica
per mí sembla un sol,
sos ulls son guspiras
qu' encenen mon cor
jo vull esplicarli
la meva passió,
y vamos. me quedo,
sens pogué dí un mot.

Es cosa bonica
s' esplica tot sol
á la cuenta sembla
que es molt vergonyós.
Veig que 'n esplicarse
te gran expansió,
que, vamos, se queda
sens pogué dí un mot.

—Parlant—

LLUI. Lo perqué vinch deu sabé.
CON. Ja'n Pascual nos ha enterat.
LLUI. (Bravo, aixó va ni pintat.)
Vosté, que hi díu?
CON. Per mi be.
Sols falta ara 'l ser constant
y que vosté no's desdigui.
LLUI. Fugi, val mes que 'm en rigui;
per mi ja pot tirá avant:
jo quan prometo una cosa
la compleixo fins morí.
CON. D'aquesta manera, si.
LLUI. (La vritat. es molt hermosa.
Ves. y may me ha conegut;
en Pascual en lo relato,
li haurá fet lo meu retrato
lo millor que ha sapigut.
Natural, ell al parlarli

de l'amor que jo sentia,
ella, plena d'alegria
la resposta ha degut darli.)

CON. Que fá dret, perqué no seu?

LLUI. Gracias.

CON. (A dir res no gosa.)
Donchs vosté, com se suposa
deu tenir bastanta veu...
ó si nó com ho faria?

LLUI. No senyora. (*No sabent que dir*)

CON. Com? (*Duptán*)

LLUI. Ah! si... (*Veyent l'estranyesa d' ella*)
(Perqué l'haig de fé serví
per casarme!.. qui ho diria:
May ho habia sentit.)

CON. Vosté ha de ferhi un papé
molt important.

LLUI. Si, ja ho sé,
(faré 'l papé de marit.)

CON. Será capás?

LLUI. Ja ho veurá.

CON. Ho sabrá fer?

LLUI. Cosa nova,
ó si no, prénguim á prova.

CON. Ja 'l probará 'l meu papá (*Resolta*)
(*Extremitut de Lluis.*)

LLUI. Lo seu papá? (*Admirat*)

CON. Si senyó,
ell ab aixó hi es entés.

LLUI. (Vaja, per fé aquets papés
jo crech que tothom es bó
La vritat no ho sé compendrer;
ja 'l pensarhi tinch esglay,
no crech que s'hagi vist may
que 'l sogre probi á ne 'l gendre
si serveix per ser casat:
nada, 's veu que li agradava;
qu' animal, jo que 'm pensava
que seria despreciat.)

CON. Mes vosté s'en desdirá? (*Ab salamería*)

LLUI. No tinga por. (Que es dolenta!)

CON. (*ab intenció.*)
Es que jo estich molt contenta
perqué es del gust del papá.

LLUI. (*sorprés.*)
Donchs lo seu papá ja ho sab,

CON. Si

LLUI. Pues no tingui manias.

CON. No's pensi, ja fá molts dias.
que aixó ho portavam de cap;
sols per una coincidencia
s'ha atrassat lo realisarse...

LLUI. (Ja ho veig. ella declararse
era caure en evidencia.)

CON. Mes ja qu'ara está salvada
y vosté 'ns dona ocasió,
en quan ell lo provi, jo
á tot estich disposada.

LLUI. (Vejam que será á la fi
la proba que tan s'espera,
(*Mitj espantat.*)
mes jo, de tota manera
per ara no estich ab mi,
fins á veure 'l resultat.)

CON. (*Impacienta.*)
Veig que ja triga 'l papá
y 's te de mortificá

LLUI. Ca! No senyora.
(*Trúcan.*)

CON. Han trucat
Dispensi. (*Va á obrir.*)

LLUI. Sens cumpliment.
(*Pensant*)
Que 'm deurá fe? no hi atino
(*Desistint.*)
vaja, per mes que barrino,
no hi puch dá en aquet moment.

ESCENA VII

Dits y PASCUAL que al adonarse de LLUIS diu :

PASC. Ah! Don Lluiset ja es aqui,
donchs l'altre ve desseguida.

LLUI. (L'altre diu! Quants hem de ser.)

CON. Deu meu! lo papá que triga.

PASC. Que s'en ha anat don Ramon?

CON. Ha hagut de fé una visita,
y ja fa estona que's fora.
(*Entra dins lo quarto, figuran que va á buscar los papers de música, y no surt ab élls fins que los versos ho indiquin.*)

PASC. (*A Lluis.*)
Com va?

LLUI. A las mil maravillas,
te has portat molt be, Pascual.

PASC. Es dir, que la cosa pinta?

LLUI. Y tant. que quasi pot dirse
que som casats.

PASC. (Que embolica!)

LLUI. Y aixis que vingui 'l papá...

PASC. Lo de vosté?

LLUI. El d'ella, ximple.
Fará desseguit la proba.
PASC. (*Ab estranyesa!*)
La proba diu?
LLUI. Si, precisa.
PASC. (Ara si que l'entench menos.)
LLUI. Després hi haurá la propina.
PASC Be (*Content.*)
LLUI. Y que no 't queixarás
de Don Lluiset Costa-Rica. (*Trucan*)
CON. (*De dins*)
Pascual sembla qu'han trucat
PASC Ja vaig á obri desseguida:
(Amigo, que ha anat depressa;
rés. en qüestió de faldillas
son pitjors que cap carril.)
CON. Qu'entrin, y si 't necessito (*Sortint.*)
ja't cridaré.
PASC. Molt be está
(Ara vindrá 'l gran conflicte!)
(*S'en vá.*)

ESCENA VIII.

CONSUELO, LLUISET y CARLOS molt elegant, tipo de tronera.)

CAR. Ab lo permis de vostés.
LLUI. Servidó.
CON. Ja pot passá
LLUI. (*Per Cárlos.*)
(Qui deurá ser?)
CAR. (*Per Lluis.*)
(Qui será?)
Vaya un cas mes compromés!)
Si destorbo 'm sab molt greu.
CON. Vol callar? de cap manera,
(*senyalant á Lluis*)
Lo senyor, també s'espera
pel mateix objecte seu.
CAR. Ah! si? (No se de que 'm parla,
pero ja que á dintre só,
aquesta bona ocasió
be tindrèm d' aprofitarla.)
LLUI. (*Timidés.*)
Es á dir, donchs, que 'l senyó
també hi pendrá part?
CON. Cabal.
LLUI. (*Cremat.*)
(Malo, ja tinch un rival.)
CAR. (Vamos, sembla un bon minyó.)

Donchs vosté ja está enterada?

CON. En Pascual ja 'ns ho ha dit tot.

(*Consuelo y Carlos parlan ap.*)

LLUI. (A fé, no 'ls entench d' un mot.)

CAR. (Vaja, ja estava fletxada.)
Es del seu gust, per supuesto.

CON. Per mí sí.

CAR. (He estat de sort.)

LLUI. (Lluiset, t'has quedat molt mort
sembla que t'han pres lo puesto.)

CAR. (*Ap. á Consuelo.*)
Sent axis aquet projecte
ha sortit del seu papá.

CON. Primer li vaig indicá,
jo hi tenia molt afecte.
A mi m'agradava molt
que 'l papá fes aquesta obra.

CAR. No, no, ja 's coneix de sobra,
per ma part estich resolt.
Francament, no m'esperava
qu' aquet projecte indicat,
pogués esser realisat
ab lo que jo no contava,
s'ha arreglat sens cap perill,
jo tans obstacles que hi veya;
perqué, la vritat, me creya
que no fora tant sencill:
la sort ha volgut sens mida
que sigués jo l' agraciat

LLUI. (Crech qu' un papé mes mullat
no l'he fet may en ma vida.)

CON. (*A Cárlos*)
Mes vosté, axó, per lo tant
ho ha fet ja alguna vegada)

CAR. (*Sorprés.*)
(Si m'he casat? Be. m'agrada.)
May he fet cosa semblant.
(Dech fe cara de molt vell,)
jo li diré, aqui hont me veu
tan si 'm creu, com si no 'm creu
en aquest art, soch novell.

CON. Es circunstancia molt bona
que voldria que tingués...

CAR. Que's pensa que no hi ha mes?
Jo ja se quin pa s'hi dona.
Si un ho fá que's massa jove...
dirá pel cas que's igual
pero jo li dich formal,
que's ferne una com un cove:
no perqué jo ho hagi fet
pero n'he vist esperiencias,
y filla, las conseqüencias

no dexan gens satisfet.

CON. (*Marcat.*)
Pero en aquet cas val mes,
com que aquell dia s'estrena...
un ja s'en dona prou pena,
si hi es práctich ho fa després,
lo menos me passa aixis,
jo hi estich acostumada...

CAR. (*Sorprés.*)
(Malo, ja ha sigut casada,
aixó ja es un compromis.)

CON. Jo só la protagonista,
si no ho 'gués fet, que faria,
vejam, com ne sortiria?...
si aixó sols, salta á la vista.
Si per qualsevol desgracia.
qui ho ha de fé es vergonyós
per mes que hi fassi un esfors,
ja li treu tota la gracia:
del modo qu'aixó 's presenta,
s'hi posa tot lo que hi cápiga.

CAR. (*Convensut.*)
Ja hi faré tot lo que sápiga,
crech que'n quedará contenta:
si acas, ja'm dará un consell.

CON. Aixis que vinga 'l papá,
ell mateix lo probará.

LLUI. (*Estranyat.*)
(També l'ha de probá á n'ell?
ara menos ho comprench.)

CAR. (*Estranyat.*)
Ara si que m'ha atrapat.
Es dir, que haig de ser probat
pel seu papá? (No ho entench.)
Que m'ha de fer si's pot dir?

CON. Te que probarli la véu.

CAR. (*Mes estranyat*)
(La veu per casarme?)

LLUI. (Ay Deu.
També m'ho deurá fé á mi.)

CON. Te de sabé de cantá.

CAR. Cantá ray, no'm desespera,
(aquesta vol un tronera
que ho fassi tot.) Ja veurá.

—Música—

CARLOS

Jo, miri, soch jove, que salto, que ballo
que corro que crido, que jugo per tot,
so fet un tronera, ab tota la forma
y á totas las noyas m' agrada fé l' os

jo faig carambolas, jo jugo al tresillo
al monte y al burro, y á tot altre jóch.
Retiro á las quatre de la matinada
y encara á mi 'm sembla que es massa dejorn;
no hi ha pas cap trueno, que jo no m' hi trovi
pues per fé gatsaras me pinto tot sol:
y donas y homes, mitxans y canalla
tothom me senyala, y 'm coneix tothom,
en balls y teatros, cafés y cassinos
ja tots m' anomenan per lo fill del tró
pues soch un tronera que salto, que ballo,
que corro, que crido, que jugo per tot.

CONSUELO

¡Deu meu! quina llengua que te mes llaugera,
si sembla quant parla que vagi ab vapor;
y corra que corra, en lloch se detura
y s' acaba al últim no entenén ni un mot.
M' ha dit tantas cosas que sembla mentida;
si fos lo que esplica ja fora mitj mort,
mes per ço m' agrada molt mes que no l' altre,
que s' esplica al menos un xiquet milló.

LLUIS

¡Ay, ay! que aquet ximple 'm pendrá la xicota
puig veig qu' enrahona molt mes que no jo;
ella se l' escolta, ell veig que la mira,
y ja no 's recordan de que no están sols
Jo per ço encara tinch grans esperansas,
Perqué m' ha dit ella que sab ma passió,
y aquest que tan parla, ab tot lo que esplica
quant aclarat siga, será un tronerot.

CARLOS

Pero en cambi si á una noya
tracto de fé l' amor
tinch paraulas mes dolsas
que tot lo dols del mon;
l' hi dono una mirada
que mostri compassió
y ja puch di que s' meva
puig l' hi he fletxat lo cor.

CONSUELO

¡Ay. Ay! quina palica
que veig que té 'l minyó
per qué diu que á las noyas
á totas roba 'l cor,
no sé com deurá fer'ho
mes ha de ser ditxós,
si sols ab la mirada,
las enllassa ab l' amor.

LLUIS

Renoy quina palica
que veig que té 'l minyó
perque diu que a las noyas
a totas roba 'l cor,
si jo sapigués fer'ho
ja fora prou ditxós
perque aixís fletxaría
lo de lo meu amor.

—Parlant—

CAR. Ja'm sembla que serviré
per lo que vosté 's proposa.

CON. Ja veurá, aixó es una cosa
que jo no li puch dir ié,
si ell li diu que pot serví...

CAR. No haig de serví?

CON. Donchs corrents,

CAR. Com que tinch tans alicients
desd'ara li dich que si.
Sempre 'm sé sorti del pas,
com toco totas las teclas,
tothom me diu: com t'ho arreglas?
ets bo, per qualsevol cas.
La veritat, jo tinch lo mon.
tan estudiat ab eccés,
que sense exajerá rés
so 'l profeta de tothom.
So 'l cap de totas las grescas,
y 'm diu si se de cantá?
per mi, vosté 's deu pensá
que may n'he vist de mes frescas.
Ab aixó si que s'enganya,
jo sol serveixo per tot,
perqué he estat un xicot
que may m'he cuidat d' Espanya,
sempre de mi, m'he cuidat,
jo he estudiat la manera
de poguerne sé un tronera
sens sortir perjudicat;
en tan es aixis, que sempre
que m'he vist en cap perill,
se m'ha fet lo mes sencill
y á tots n'he donat exemple;
jo si, que may dels dinérs
n'he vulgut ferne bravatas;
fins soch del Club de regatas;
crech que ja no's pot dir mes.
Jo no tinch may cap secret,
soch aficionat al ball,
faig versos, monto á caball
y també tiro 'l floret:
jugo al billar; la ruleta
com no hi juga ningú mes:
al tresillo, al ajedres,
al monte: Ah! y l' escopeta
(*fent signo ab los dits*)
la tinch aqui, de cassá
aixó ni sols se pregunta,
allá hont lo meu uil apunta,
es forsós, hi haig de tocá:
vosté 's creu que tot es hú,
tinch mil géneros de vidas,
y en fi... (que per dir mentidas,
no crech que 'm guanyi ningú.)

CON. (Gracias á Deu, qu'ha acabat!)
CAR. (Crech qu' estará satisfeta.)
LLUI. (Ja te la llengua ben neta,
quin xarlatant.)
CON. (Que es pesat.)
(Se sent soroll de trencarse una cosa de vidre ó pedra.)
CAR. Que passa?
CON. ¡Que ha estát aixo?
Dispensin. Vejám lo que es?
(S' en va.)
CAR. (Fugi, no faltava mes!
(Quedém tots dos sols, milló.)

ESCENA IX.

CARLOS y LLUISET

(Pausa)

LLUI. (Nos quedem sols, malo, malo.)
CAR. (Li hauré de buscar rahons.)
(Decidit.)
Permétim dugas paraulas.
LLUI. Digui. (No'm fa gens de goig.)
CAR. Vosté á n aqui, perqué hi ve?
LLUI. *(No sabent que dir.)*
Jo?..
CAR. Sí, no gasti cansons.
LLUI. *(Espantat.)*
Jo vinch...
CAR. Per ella, m'ho penso.
Donchs, ó be's desdiu d'aixó,
ó no tinch res mes que dirli
qu'un dels dos sobra á n'el mon.
LLUI. No pas jo; si acás vosté.
CAR. *(Cremat.)*
Pues li torno á dí, un dels dos:
ja tinch la paraula d'ella,
y no m'agradan estorbs.
LLUI. Donchs jo l'he guanyat per ma,
primé l'he tinguda jo.
CAR. *(Resolt.)*
Es mentida, ho sent?
LLUI. *(Espantat)*
(Te modos)
CAR. Vosté aqui ha sentit fa poch
com ella me la donava;
y si haig de perdre la sort
per las sevas manganillas,
sens esperar poch ni molt

li prometo que...
(*Amenassantlo y tocantlo.*)

LLUI. (*Espantat.*)
¡No'm toqui!

CAR. (Sembla que ja li faig por.)
Vaja, que espera! Depressa,
au, comensi á tocá 'l dos
que aqui fa nosa.

LLUI. (M'agrada.)

CAR. Ja m'esperaré tot sol
Cuiti.
(*Trayentlo á empentas.*)

LLUI. Ay, ay, no'm rebregui,
que 's creu que soch un ninot.
per ferme ahá d' aquet modo?

CAR. Donchs creguim. Y ja te sort
que no vull desafiarlo.

LLUI. (*Suplicant*)
Pero escóltim, per favor:
que no veu que jo l estimo
qu' ella es tota ma ilusió
que sens ella no puch viurer
que 'm te robat fins lo cor?..

CAR. No veig res, per mes que digui,
no l'estima tan com jo...
(*Amenassant.*)
Y ja ho sab, si no's desdeix
de las sevas intencions,
juro que's recordará
del meu nom y de qui soch;
ho té entés?

LLUI. Si senyó, bueno;
mes vosté compren...

CAR. Xiton!

LLUI (*Insistint.*)
Quan en Pascual m'ha avisat,
es proba qu'ella de tot
ja debia está enterada.

CAR. Es dir que... Mireu que's molt!

LLUI. Jo ja estava en connivencia
ab en Pascual per fé aixó,
li vaig dir que si podia
entrá aqui pel seu amor
li faria un regalet.

CAR. (Igual qu' á mi, 'l pillastron.)
També hi tenia aquets tractes.

LLUI. Vosté també?
(*Mes animat.*)

CAR. (*Resolt.*)
Si senyó.

LLUI. Donchs sert aixis, en Pascual...

CAR. Just, per tocar mes quartots

haurá empleat aquet medi
per trobarnos junts los dos,
Cregui, li costará cara
aquesta feta.

LLUI. (*Content.*)
Te rahó.
(Ara ja som mes amichs.)

CAR. (*Amenassantlo.*)
Vosté no olvidi tampoch
qu'ella te de ser per mi,
ó sino, contis per mort.
(*Lluis torna á espantarse.*)

ESCENA X.

Dits y PASCUAL que vejent á los dos junts diu

PASC (Tots dos sols, ay! ay! la mare,
si que m'hauré divertit:
ja sabrán tota la trama.)

CAR. Tu, Pascual, vínam aqui.)
(*Al veurel l'agafan pel bras los dos.*)

LLUI. Te rahó, si, vina, escolta.

PASC (Aixó si que's compromis.)

CAR. (*Per Lluis.*)
Lo senyó aquí, perqué hi ve?

LLUI. Just, lo mateix que jo't dich,
que ve á ferhi aqui 'l senyó?

PASC. (*No sabent que dir.*)
¡Vostés dirán.

CAR. (*Admirat*)
Qu'hem de dir?

LLUI. (*Admirat.*)
M'agrada, home, m'agrada.

PASC La vritat, es que's aixis.
(*A Carlos.*)
Vosté á aqui, no hi ve per ella?

CAR. Si senyó.

PASC. Y vosté? (*A Lluis.*)

LLUI. Jo, si.

PASC. (*Resolut.*)
Donchs ja ho tenen esplicat,

CAR. D'aquest modo es molt sencill.
Mes tu y jo, com vam quedar?

PASC Ja veurá, vosté 'm va dir
que la noya li agradaba,
y si jo ab lo meu enginy
lo pogués fé entrá á la casa,
un cop vosté fora á dins
ja s'arreglaria.

CAR. Entesos.

PASC Si no m'equivoco, á mi,
me sembla que ja es á dintre.
CAR. Y jo també ho crech aixis.
PASC Donchs ja he complert.
LLUI. No senyó;
com vares quedá tu ab mi?
PASC Ab vosté. 'l mateix qu' ab ell.
CAR. Mes veyent l' intenció vil
del senyó, respecte ab ella,
perqué li davas avis?
LLUI. Está clá, perqué n'hi davas
veyent qu'era per l'estil
de la meva?...
CAR. (*A Lluis.*)
Vosté calli.
PASC D'aquet modo no n'eixim,
CAR. Pero no veus que'ns trobém,
que segons le senyó diu
ja te la paraula d' ella?
PASC Bé.
CAR. Y que jo també la tinch?
PASC Donchs no tenen mes que fer:
are á ella toca escullir.
CAR. Pues aixis no es necessari
que't dem propina.
PASC. (*Cremat.*)
Jo't flich.
(Adios, ja no cobraré.)
CAR. (*Ab intenció.*)
Després m'ho podias dir,
que ja habia estat casada?
PASC. (*Admirat.*)
Com?
CAR. Que ja ha tingut marit.
PASC (*Mes admirat.*)
Ella!
CAR. Just.
PASC. (*Burlantsen.*)
Ca! La Consuelo,
ja estat casada? ni 'ls mils.
CAR. Que vols dir?
PASC. (*Rient.*)
Fugi home, fugi!
CAR. Ella mateixa m'ho ha dit.
PASC. (*Rient.*)
Pues l'ha enganyat.
CAR. Ca! No hi passo.
Ja veurás quan ella ho diu
es senyal...
PASC. (*Rient sempre.*)
Deixem'ho corre.
CAR. (*Insistint,*)

No senyor.

PASC. (*Trist.*)
(Adios, pistrinchs.)

LLUI. Peró com ha d'arreglarse?

CAR. Arreglarse? Es molt senzill
que vosté la deixi está.

LLUI. D'aquet modo no m'hi avinch.

CAR. (*Fent l acció.*)
Per forsa, y si no l'escanyo.
¡Si qu'estaria bonich!

PASC Y ara quant vindrá 'l senyó,
deuhen estar dicidits
per cantá, pues es l'objecte
que á n'aqui 'ls ha fet vení?

CAR. Y donchs, home, per supuesto.

PASC. (Si que quedarán lluits.)

CAR. Pero tu 'm vols esplicar
per quin objecte, quins fins
l'home que 's casi ab sa filla
te de cantá?

PASC. (*Sorprés.*)
Que vol dir?

CAR. Perqué 'm vol probar la veu?

PASC. (*Mes sorprés.*)
La veu?

LLUI. Just.

CAR. Per quin motiu?

PASC. (*No otinant lo que vol dir.*)
(No 'los entench d'una paraula.)

LLUI. S'ha vist cosa per l'estil?

PASC. (*Atinanthi.*)
Home, aixó es molt natural,
per lo qu' han de fer!

CAR. (*Estranyat.*)
¡Que dius!

PASC Que no'ls ha dit res la noya?

CAR. Ella, fa poch á n'aqui,
ha dit qu'estava enterada
del meu amor.

LLUI. Com de mi.

PASC Y no han parlat de res mes?

CAR. Cap mes paraula.

PASC. (*Sorprés.*)
No? ¡En fi!
Mes ella com ho sabia?

CAR. Per tú

PASC. Per mi?

LLUI. Per tú, si.

PASC Pero si may n'hi he parlat!
(Quin enredo!)

LLUI. (Es divertit)

CAR. (*Cremat.*)

Sembla un agregat de boigs
No'ns enteném.

PASC. Pero, fill
si ella sols no'ls coneixia,
com volia que sentis
un amor tan de repent?..
Oh! y á tots dos, segons diu.

CAR. (*Estranyat.*)
Donchs, noy; me quedo á las foscas,

LLUI. Pues perqué 'ns has fet venir?

PASC Es dir, qüe no sabeu res
del asunto?

LLUI. Res.

CAR. Ni un fil.

PASC Donsas jo 'ls ho esplicaré
desfent aquest embolich.

CAR. Gracias á Deu. Apa, aboca!

PASC. Ja veurán, lo cas precis
d'haber vingut á buscarlos
es lo següent; que tenint
D. Ramon una gran obra
composta, y sent amich
dels elojis y ovacions,
quels autors solen tenir,
per fé lluhir la seva filla,
que segons ell mateix diu
te una veu que ni un canari,
va detarminá á la fi
estrenarla; mes després
dels mals de caps y fatichs
que li va costá ensejarla,
á n'els dos que repartits
ja tenian los papers,
han donat justos motius
de no pogué encarregarsen,
ni de satisfé 'l desitj
del senyó, respecte l'obra.
Vejentlo jo, pensatiu,
y semblantme axó un gran medi
per poguer d'ells obtenir
una ocasió molt propicia
de ferlos entrá aqui dins,
vaig determinarme á dir.i
que jo 'l podria servir
de dos joves, que sens dupte
ho farian tot seguit,
francament, perqué contava
que vostés sent aixerits
compendrian ja la trama
y s'en sabrian sortir.

CAR. (*Sorprés.*)
Si quan vas vení á buscarme,

tú, tot aixó 'm 'gueses dit
no hi hauria cap enredo.

LLUI. (*Sorprés.*)
Está clá, donant l'avis
de tot aixó, un s'arregla.

CAR. (*Cremat.*)
Be, que haguera fet, mosquit?

LLUI. (*Sofocat.*)
No 'm maltracti, ho sent?

PASC. Silenci!

CAR. Donchs que calli.

PASC. Déxil dir,
(*A Lluis.*)
Y vosté no tingui agallas.

CAR. De manera, donchs, qu'aixis
no sab res del meu amor,
ni 'l del senyor?

PASC. Clar que si.

CAR. Si qu'anava errat de comptes:
ara comprench lo que ha dit;
jo parlava d'una cosa
y ella d' un altra. ¡Infelis!

LLUI. Donchs que'm de fer?

PASC. Lo següent.
Lo senyó está per venir;
éll, segons han dit vostés
te de probarlos.
(*Assentiment per part de* Carlos *y Lluis.*)
Aqui
donchs, no hi ha cap mes sortida
que fer tot lo qu'ella ha dit,
si volen fer sa conquista.

CAR. Tirem al dret.

LLUI. (*Resolut.*)
Oh! y per mi.

(*Carlos l'amenassa al sentir aixó y ell s'estemordeix.*)

PASC. Pero, ja sabrá cantar?

CAR. (*Rient.*)
Y ca! si may s'en ha vist
de mes frescas.

LLUI. Ja ho veurán.

CAR. Vejám, próbiu.

PASC. Just, aixis,
qu'ho probi.

LLUI. (*Sofocat.*)
No, no; ara no.

PASC. Donchs quant?

CAR. (*Cremat y amenasantlo.*)
Que ho probi li dich,
ó si no...

PASC. Si home, probiu,
y direm si pot servir.

LLUI. (*Sofocat.*)
Ja ho faré mes no s'en burlin.
PASC. (Que es animal!)
CAR. (Jo ja rich.)
LLUI. Vaig á cantals'hi unas coplas.
PASC Bravo!
CAR. Si, 'ls goigs de Sant Prim.

—

—Música—

LLUIS Jo compar'hu las senyoras
ab las merengas;
puig que totas son molt bonas
totas amenas:
sols hi ha un defecte
qu' aquell que 'n menja massa
se l' hi indigestan.

—

Vareig teni una xicota
ab cara hermosa:
sens sogres, ni familia
y ab molta bossa:
pró ab un defecte
qu' era molt geperuda
y á mes guerrella.

—

—Parlant—

LLUI. Que tal?
PASC. Be home! M'agrada.
(*A Carlos*)
Que li sembla?
CAR. (*Rient.*)
Ji, ji, ji, ji.
Quina veu!
PASC. (*Veyentla veni.*)
Ella.
LLUI. (Que riuhen?)
CAR. (*A Pascual.*)
A ferho tal com hem dit.

ESCENA XI

Dits y CONSUELO

CON. Senyors, me dispensarán
la meva ausencia, jo ho sento:
ha sigut que la minyona
ha trencat los dos floreros
tot espolsant, y aixó sols...
CAR. Senyoreta, cap empenyo
en sapigué...
(*Trucan.*)

CON. Ja es aqui
PASC. Vaig á obri.
(*A Carlos.*)
A lo ditxo.
(*S'en vá.*)
CAR. Bueno.

ESCENA XII

Dits, menos PASCUAL.

CON. (*Mirant al foro.*)
Ja tenim aqui al papá.
CAR. Donchs preparems per la proba.
CON. Si va bé, te de sé una obra
que gran gloria 'ns donará.

ESCENA ÚLTIMA

Tots menos PASCUAL, que sortirá después quant l'hi toqui

RAM. (*Arrivant cansat.*)
Fa molt temps que m'esperavan?
CAR. Ca! No senyór.
CON. Si, un ratet.
RAM. Ja deuhen está enterats
de lo que tenen de fer?
CAR. Ja 'ns ho ha dit la seva filla...
RAM. (*Agafant papers de música.*)
Donchs comensém?
CAR. Comensem.
RAM. Qui dels dos es el tenor?
CAR. Jo... ah no, 'l senyor. (No ho sé) (*A Lluis.*)
si ho es, pero...)
RAM. (*A Lluis.*)
Ah, donchs miri,
á n'aqui te 'l seu papé.
(*Carlos y Consuelo farán grupo apart, mentres don Ramon ensenyará la nota á Lluiset.*)
CAR. Jo senyoreta, he vingut
á n'aqui ab lo doble intent,
per dirli que vosté 'm sembla...
RAM. (*A Lluis.*)
Un sol, home, que no ho veu?
CAR. Que l'adoro, que l'estimo.
LLUI. (*Solfejant.*)
Fá...

RAM. No home, que es un ré.
LLUI. (Si de esta salgo y no muero...
Si no sé lo que es solfeix.)
CAR. Per lo tant contéstim prompte,
diguim lo que per mi sent,
y 'm fará l' hom' mes felis...
CON. (*Estranyada.*)
Mes que tinch de dirli?
LLUI. (*Solfejant*) Re.
CAR. Lo que senti.
LLUI. (*Solfejant.*)
Si, fá, sol.
RAM. (*Enfadat.*)
Vosté si qu'está seré
per no dirli qu' está nuvol.
CON. (*ab importancia.*)
Sento molt.
CAR. Que's lo que sent?
LLUI. Fa, si, re (*Solfejant*)
CON. Pero 'l papá
no fa molt m'ha comprómés.
CAR. (*Trist.*)
Com, promesa!
LLUI. Re, mi, fá.
RAM. No senyó, que es fa, mi, ré.
(*Enfadat.*)
Ja he acabat la paciencia.
LLUI. (Ay qu'aixó va malament.)
RAM. Pero si no sab llegirla.
LLUI. Ni cantar, ni solfa sé.
RAM. Donchs á que ha vingut?
CAR, *Posantse al mitj.*)
Dispensi,
jo li aclararé al moment.
Estimant la seva filla
lo mateix que 'l senyoret,
hem vingut sens sapiguerho
l' un del altre, pro ab l'intent
de finji 'ls dos que cantavam
enganyant á tots vostés
RAM. Donchs que m'ha dit en Pascual?
CAR. L'hem enganyat igualment.
(Fem que no perdi l'empleo.)
RAM. Pascual. (*Cridan*)
PASC. Que se l'hi ofereix? (*Surtint*)
RAM. No m' has dit que 'ls coneixias? (*Enfadat*)
PASC. Si senyó ja fá molt temps. (*Espantat.*)
RAM. Donchs perqué m'has enganyat
de qué cantavan tan bé?
PASC. ¿Perqué?...
CAR. Be, vaja perdoni 'l (*Suplicant*)
que ho ha fet sens mal intent.

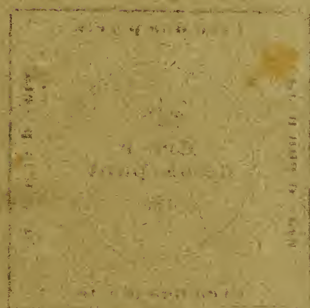
PASC. Perdonim.. ..
RAM. Bueno, y cuidado. *(Déspres de pensar si perdonarlo ó no*
PASC. Gracias. *(Content)*
RAM. (Gloria, que t'has fet) *(tirant los papers sobre la taula.)*
CAR. Per lo tant jo l'hi demano
que 'ns dispensin, puig jo crech
que 'l trovarla compromesa
hem errat d'un punt no mes.

—Música—

CONSUELO y despres tots.

Demaném que 'ns aplaudeixin
si no ho fan, direm tots junts
lo mateix que en la sarsuela
que tambè hem errat d' un punt.

PROU

Preu una p seta
Preu una peseta
Errar
de un punt
Preu una peseta
Preu una peseta